

Odwołanie od wyroku Sądu (piąta izba) wydanego w dniu 10 listopada 2011 r. w sprawie T-313/10 Three-N-Products Private Ltd przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory), wniesione w dniu 11 stycznia 2012 r. przez Sheilesh Shah, Akhil Shah

(Sprawa C-14/12 P)

(2012/C 73/39)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Sheilesh Shah, Akhil Shah (przedstawiciel: M. Chapple, Barrister)

Druga strona postępowania: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory), Three-N-Products Private Ltd.

Żądania wnoszących odwołanie

- Uchylenie zaskarżonego wyroku;
- utrzymanie decyzji w mocy;
- uwzględnienie żądania rejestracji wspólnotowego znaku towarowego oraz
- obciążenie strony pozwanej kosztami poniesionymi przez wnoszących odwołanie w związku z niniejszym odwołaniem, rozprawą przed Sądem oraz decyzją.

Zarzuty i główne argumenty

Wnoszący odwołanie podnoszą, że Sąd dopuścił się naruszenia prawa w następującym zakresie.

Sąd niesłusznie orzekł, że nie istniało prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd pomiędzy spornym znakiem towarowym a dwoma wcześniej zgłoszonymi znakami towarowymi, na które powołuje się strona pozwana (jeden z nich to słowny znak towarowy AYUR a drugi- graficzny znak towarowy zawierający wyrażenie AYUR), w świetle słabego charakteru odróżniającego wcześniejszych znaków towarowych i słabego całościowego podobieństwa pomiędzy rozpatrywanymi oznaczeniami.

W szczególności Sąd niesłusznie orzekł, że chociaż litery U i I, dodane odpowiednio w środku i na końcu wyrażenia AYUR odróżniają sporny znak towarowy, to taka różnica „nie jest w stanie przyciągnąć uwagi konsumenta”.

Podobnie, Sąd niesłusznie orzekł, że nie istniała duża i zasadnicza różnica pomiędzy rozpatrywanymi oznaczeniami pod kątem wizualnym, fonetycznym i koncepcyjnym.

Skarga wniesiona w dniu 18 stycznia 2012 r. — Komisja Europejska przeciwko Radzie Unii Europejskiej

(Sprawa C-28/12)

(2012/C 73/40)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: G. Valero Jordana, K. Simonsson i S. Bartelt, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji Rady i przedstawicieli rządów państw członkowskich Unii Europejskiej zebranych w Radzie z dnia 16 czerwca 2011 r. w sprawie podpisania w imieniu Unii i tymczasowego stosowania Umowy o transporcie lotniczym między Stanami Zjednoczonymi Ameryki, z jednej strony, Unią Europejską i jej państwami członkowskimi, z drugiej strony, Islandią, z trzeciej strony, i Królestwem Norwegii, z czwartej strony; oraz w sprawie podpisania w imieniu Unii i tymczasowego stosowania Umowy dodatkowej między Unią Europejską i jej państwami członkowskimi, z jednej strony, Islandią, z drugiej strony, i Królestwem Norwegii, z trzeciej strony, dotyczącej stosowania Umowy o transporcie lotniczym między Stanami Zjednoczonymi Ameryki, z jednej strony, Unią Europejską i jej państwami członkowskimi, z drugiej strony, Islandią, z trzeciej strony, i Królestwem Norwegii, z czwartej strony (2011/708/UE) ⁽¹⁾;
- utrzymanie w mocy skutków prawnych decyzji 2011/708/UE;
- obciążenie Rady kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

- 1) Za pomocą niniejszej skargi Komisja zwraca się do Trybunału z żądaniem stwierdzenia nieważności „decyzji Rady i przedstawicieli rządów państw członkowskich Unii Europejskiej zebranych w Radzie” z dnia 16 czerwca 2011 r. (decyzji 2011/708/UE, zwanej dalej „zaskarżoną decyzją”), która została wydana w dziedzinie przewozu lotniczego. Zaskarżona decyzja dotyczy podpisania i tymczasowego stosowania umowy w przedmiocie przystąpienia Islandii i Królestwa Norwegii do Umowy o transporcie lotniczym między Stanami Zjednoczonymi Ameryki, z jednej strony, a Unią Europejską i jej państwami członkowskimi, z drugiej strony, jak również w przedmiocie podpisania i tymczasowego stosowania umowy dodatkowej do tej umowy.
- 2) Skarga oparta jest na trzech zarzutach, przedstawionych poniżej.
- 3) Komisja twierdzi, po pierwsze, że poprzez wydanie zaskarżonej decyzji Rada naruszyła art. 13 ust. 2 Traktatu o Unii Europejskiej (zwanego dalej „TUE”) w związku z art. 218 ust. 2 i 5 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej

(zwanego dalej „TFUE”), albowiem z art. 218 ust. 2 i 5 TFUE wynika, że Rada jest instytucją uprawnioną do wydawania zgody na podpisywanie i tymczasowe stosowanie umów międzynarodowych. Dlatego też decyzja powinna być zostać wydana jedynie przez Radę, bez udziału państw członkowskich zebranych w Radzie.

- 4) W ramach zarzutu drugiego Komisja podnosi, że poprzez wydanie zaskarżonej decyzji Rada naruszyła art. 218 ust. 8 akapit pierwszy TFUE w związku z art. 100 ust. 2 TFUE, zgodnie z którym Rada stanowi kwalifikowaną większością głosów. Decyzja wydana przez państwa członkowskie zebrane w Radzie nie jest decyzją Rady, ale aktem państw członkowskich działających zbiorowo, gdyż przedstawiciele rządów działają wówczas nie jako członkowie Rady, ale jako pełnomocnicy swych rządów. Ze względu na swój charakter, akt tego rodzaju może być przyjęty jedynie jednomyślnie. W związku z tym, wydanie obu decyzji jako jednej i poddanie jej wymogowi jednomyślności wynaturza zasadę kwalifikowanej większości, określoną w art. 218 ust. 8 akapit pierwszy TFUE.
- 5) Wreszcie Rada naruszyła cele określone w traktatach oraz zasadę lojalnej współpracy określoną w art. 13 ust. 2 TUE. Rada powinna była wykonywać swoje kompetencje w taki sposób, aby nie dopuścić do obejścia ram instytucjonalnych Unii ani unijnych procedur określonych w art. 218 TFUE, a także powinna je była wykonywać w sposób zgodny z celami określonymi w traktatach.

(¹) Dz.U. L 283, s. 1.

Odwołanie od wyroku Sądu (czwarta izba) wydanego w dniu 23 listopada 2011 r. w sprawie T-216/10 Monster Cable Products, Inc. przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory), Live Nation (Music) UK Limited, wniesione w dniu 26 stycznia 2012 r. przez Monster Cable Products, Inc.

(Sprawa C-41/12 P)

(2012/C 73/41)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnosząca odwołanie: Monster Cable Products, Inc. (przedstawiciele: O. Günzel, A. Wenninger-Lenz, Rechtsanwältin)

Pozostali uczestnicy postępowania: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory), Live Nation (Music) UK Limited

Żądania wnoszącej odwołanie

— uchylenie wyroku Sądu Unii Europejskiej (czwarta izba) z dnia 23 listopada 2011 r. w sprawie T-216/10;

— obciążenie OHIM kosztami poniesionymi przez wnoszącą odwołanie.

Zarzuty i główne argumenty

Wnosząca odwołanie podnosi, że oddalając skargę na podstawach określonych w wyroku z dnia 23 listopada 2001 r., Sąd nie wziął pod uwagę całego stanu faktycznego i okoliczności postępowania, czego skutkiem jest to, że zaskarżony wyrok oparty jest na niepełnych okolicznościach faktycznych. Z tego względu wyrokowi brakuje obowiązkowej całościowej oceny wszystkich czynników, które muszą być wzięte pod uwagę podczas oceniania prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd. Wyrok jest zatem błędny i narusza art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 40/94 (¹).

Zdaniem wnoszącej odwołanie, gdyby dokonano właściwej całościowej oceny, Sąd doszedłby do wniosku, że decyzja Pierwszej Izby Odwoławczej z dnia 24 lutego 2010 r. narusza art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (?). Podsumowując, wnosząca odwołanie podnosi, że art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 40/94 został naruszony z następujących powodów:

Niewzięcie pod uwagę „przeciętnych wyspecjalizowanych konsumentów w Zjednoczonym Królestwie” jako właściwego kręgu odbiorców, w odniesieniu do których powinna zostać przeprowadzona analiza prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd;

Błędne zastosowanie ustalonych zasad prawnych dla oceny podobieństwa towarów;

Naruszenie zasad, zgodnie z którymi, by dokonać oceny prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd, należy uwzględnić wszystkie czynniki mające znaczenie w indywidualnym przypadku i między innymi charakter odróżniający wcześniejszego znaku towarowego.

(¹) Rozporządzenie Rady (WE) nr 40/94 z dnia 20 grudnia 1993 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. L 11, s. 1).

(²) Rozporządzenie Rady (WE) nr 207/2009 z dnia 26 lutego 2009 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. L 78, s. 1).

Postanowienie Prezesa Trybunału z dnia 13 stycznia 2012 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesverwaltungsgericht — Niemcy) — Attila Belkiran przeciwko Oberbürgermeister der Stadt Krefeld, przy udziale: Vertreter des Bundesinteresses beim Bundesverwaltungsgericht

(Sprawa C-436/09) (¹)

(2012/C 73/42)

Język postępowania: niemiecki

Prezes Trybunału zarządził wykreślenie sprawy.

(¹) Dz.U. C 24 z 30.1.2010.